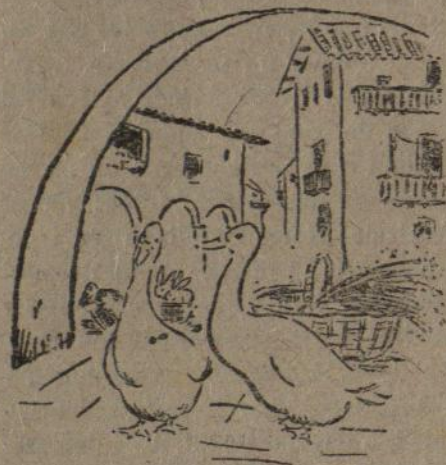

Margarida posà dos platets blancs damunt la taula, estirà el calaix i en féu sortir dues culleretes, i les posà al costat dels plats.

Joan aparegué per la porta negra del rebost abraçant un gran pot de confitura. Es posà de puntetes i esbufegà per deixar-lo al mig de la taula. Després deslligà el vell paper d'estrassa, i la bona flaire omplí tot el menjador. Penjat al sostre, el quinquar romania apagat, però a la llar hi havia una bona flama. Al defora, la nit era molt feréstega. Les gallines abandonaren els saltadors i es van ajocar a l'estable.

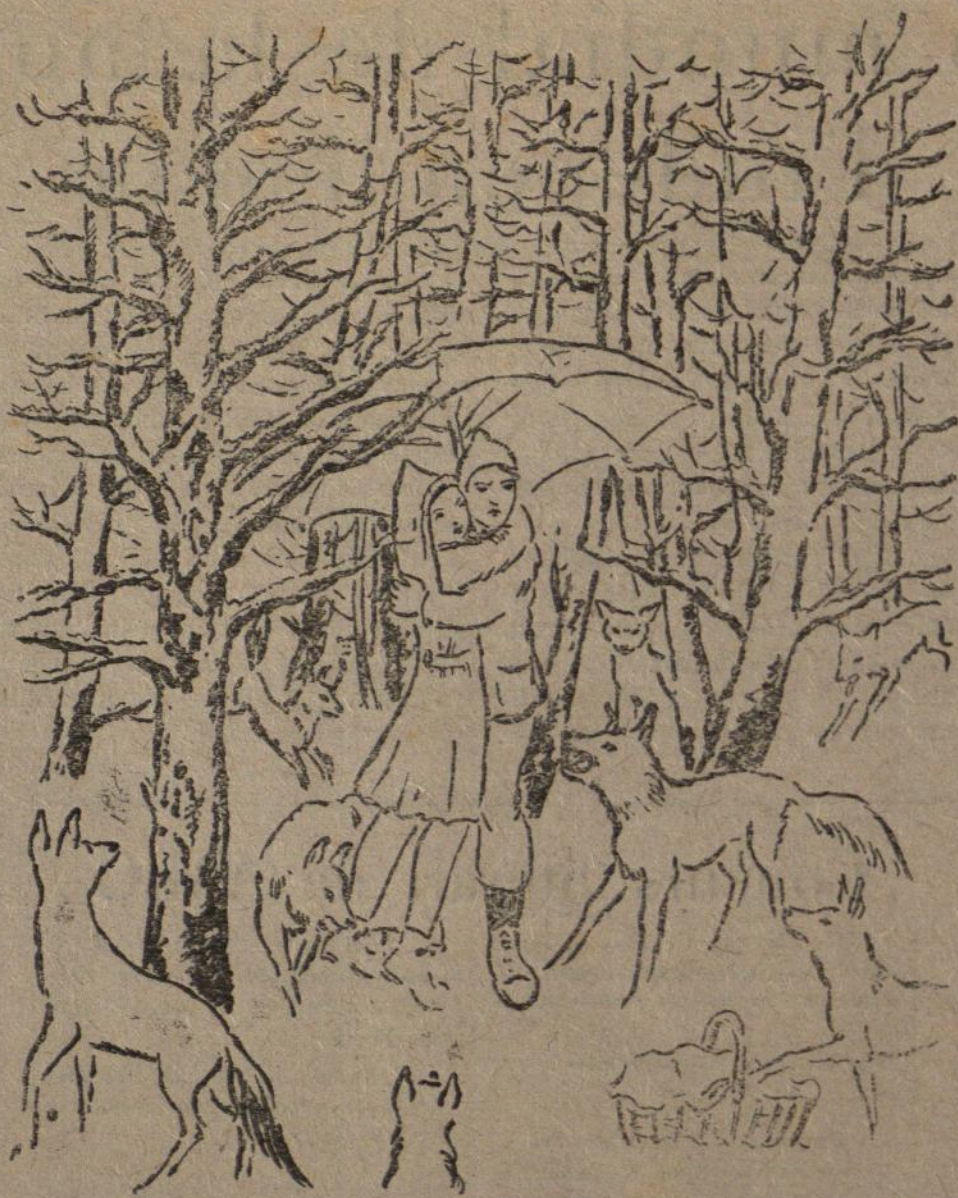
Dins del menjador fumat hi havia bona escalfor. Joan i Margarida s'assegueren davant dels plats, i els seus ulls brillaven mentre les boques assaborien la confitura olorosa. Però, al cap de poc, es sentí un bram a la xemeneia, i la flama s'aclofà a la llar, i els tions espetegaven. Molts raigs d'espurnes es van escampar, feien estranys gargots de foc, i es fonien dins l'ombra del menjador. I tot seguit un remolí xiulador trasbalsà tota la casa. Era el vent que s'havia ficat per la xemeneia i caigué a dins com en un parany. Féu giravoltar les cadires; el gats s'estarrufaven i feien bots, i fugien com dimoniets fins a amagar-se darrera les saques de farina. Quan volia passar per les esclotxes, feia uns udols com si tota la casa fos plena de monstres. Envaí la cuina i féu rodolar i atropellar-se totes les cassoles d'aram que reposaven prop dels fogons adormits. El soroll omplí tot el menjador, on el quinqué es gronxava penjat al sostre, i ressonà per tota la casa. Però com que Joan i Margarida estaven molt fets amb les pluges i els grans bufaruts, no se n'espantaren gens de tot allò, i llavors obriren una finestra i van desempresonar el vent. Ell s'hi abocà furiós, però bramant d'alegria. Esbullà els cabells dels infants, i, en ésser a fora, tombà la gàbia dels conills, topà amb els pallers, i tots els brins que jeien per terra volaren dins la foscor.

Un matí, les hores no vibraren. Com si les campanes s'haguessin tornat de terrissa o les haguessin embolicades amb cotó fluix. I quan Joan i Margarida eixiren a la finestra, tot ho veieren guarnit de neu. N'havia quedat una

bona tofa damunt l'ampla esquena dels pallers, i cada olla, al cim del pal, tenia cabells blancs.

La tanca era com una llarg pastís de nata. El carro, amb els braços cap al cel, semblava guarnit per portar una núvia. El poble no era el mateix, amb les teulades i les cornises blanques. Semblava que a cada casa hi vivien

E L V E N T

fades. Com que no havia nevat molt, tots els ocells encara eren vius, i passaven vora la finestra.

Però aquell dia els infants havien de portar ànecs a la vila, perquè el pare ja se n'havia anat al cel, i la mare es feia velleta. Es posaren robes gruixudes i bones sabates. Joan prengué el cistell amb tapa reixada, on havia ficat tres ànecs blancs que enamoraven de veure, i de tant en tant piulaven.

Margarida s'endugué el cistelló amb la minestra i un gros paraigües blau, perquè el cel encara es veia gris.

Havent travessat el poble i la vasta planúria dels camps emblanquits, per un camí de llargues voltes pujaren al cingle, des d'on les cases s'albiraven xiques, i cada persona com una formiga. L'esguard es perdia enllà de les muntanyes nevades.

Llavors feren una bona reposada i van esmorzar. Molts ocells vingueren; se'ls posaven al cap i a l'espatlla, i saltaven a terra per picar les engrunes. Els ànecs traïen per entre el reixat de la tapa, meravellats de veure el món tan blanc com ells. Movien els becs a dreta i esquerra, i entre ells piulaven.

Havent esmorzat, seguiren pel camí del bosc. Tots els arbres s'estaven quiets com si s'haguessin tornat de sal. En tot el matí no trobaren ningú.

Només un conill travessà el camí. Es veia que havia sortit per alguna necessitat urgent, perquè saltava adalerat, sense aturar-se a badar enlloc. Els nens pensaren que potser se li havia

refredat algun nadó, i corria a buscar herbes o a consultar el metge.

Abans de migdia arribaren a la vila. No s'aturaren a contemplar les cases boniques perquè els calia enllestir, i anaren de dret al mercat. De lluny ja veieren l'homenàs que anava traient conills d'una gàbia gran per ficar-los, triats, en altres més petites. No trigà que els nens foren al seu davant. L'homenàs obrí el cistell i estirà els tres ànecs pel coll, tots en un grapat. Els nens volien protestar—ells que sempre els prenien amorosament—però amb l'altra mà els dava les monedes, i es girava vers una dona que demanava colomins.

Joan i Margarida, tot anant-se'n, tombaren el cap dues o tres vegades, però ja els ànecs havien desaparegut entre nous companyons. Llavors van comprar formatges i bones llenques de porcella, i tot seguit se n'entornaren pel camí del bosc.

En una font arrecerada van dinar, i mentrestant els núvols s'espessien més. Abans d'acabar, Margarida sentí un bes gelat a la galta, i de seguida tot el cistell quedà esquixat de neu. Desaren cuita-corrents les romanalles i empengueren el camí, pressosos, des-sota el paraigües blau.

Per damunt de la neu anaven deixant llurs petjades menudes. Al cap de poc, un ocell va caure vora el camí. Joan deixà el cistell i correu a collir-lo, i amb l'alè calent el varen revifar. Margarida se'l quedà sota l'abric.

Mentrestant, la flaire de porcella,

molt indiscreta, s'escampà fins massa endins del bosc, on les bèsties famolenques habiten. I en reprendre el cistell, Joan veié sortir d'entre els arbres una mena de gossot negre; va esclaiarse de pensar que potser era un llop. No digué res a la germana, però la invità a córrer una mica per fer-se passar el fred.

Aviat aparegueren més llops en el camí, enllaminits, la boca fent-se'ls aigua. Avançaren pausadament, com si anessin ben segurs de la presa. I mentrestant els nens ja es cansaven de córrer. Llavors, un lloparrot que entre tots volia semblar l'amo, udolà llargament. Joan tapà els ulls de Margarida, però ella li arrabassà la mà, i tots dos veieren l'esgarriós seguici. Aleshores el fred de la neu semblà pujar ràpidament per les cames fins al cor, i es quedaren muts i quiets com els arbres de sal. De seguida els llops els envoltaren, guspirejant, i feien carrisquejar els ullals plens d'escuma. Els borrallons anaven caient silenciosos. I els llops anaven avançant que ja quasi llepaven els vestits. I encara n'arribaven més de tots els indrets més pregons del bosc.

El vent, que s'estava ensopit per dalt de les branques, s'alarmà del que passava damunt la neu del camí. Baixà, silenciós, i quan veié els nens sota el paraigua, li semblà conèixe'ls, i tot seguit es recordà d'aquella nit que va entaforar-se a la xemeneia. Llavors es deli per fer quelcom en bé d'ells, i des-ensopint-se tot d'una envestí amb fúria contra la tela del paraigua, i amb ell els nens s'enlairaren més amunt que els arbres nevats.

El vent, en trobar els nens tan gelats i plens d'esglai, anà esdevenint tebi, i ells aviat es van revifar. Enganxaren el mànec del paraigua a la nansa del cistell, i van aseure's un a cada banda, ben enllaçats als braços.

Així travessaren el bosc meravellats del viatge, i ja no envejaven els ocells. Al seu entorn, tot l'espai era ple de la blanca tremolor dels borrallons. Com petites roses anaven a fer més flonja la blancor de la terra.

Aviat veieren el poble mig esborrat al fons, i llavors començaren a davallar. Volaren per damunt del cloquer i les teulades on la neu s'anava apilonant. I en arribar a la seva caseta,

el vent els deixà suaument a la porta, i ell partí cap a un país més calurós. Joan i Margarida trucaren, i en eixir la mare se li llançaren al coll, i li ho contaren tot vora la llar.

Dalt del cingle, els llops encara miraven en l'aire.

(Il·lustracions de l'autor)

PER

M. P L A N A S B A C H